

Dva vlci

Cermaque

dva vlci na jednom
shrnutym prostěradle
dvě hvězdy nad propadlem
stůl zarost bodláčím
už bude poledne
a měsíc pořád tlačí
slunce na obloze
můj smutný polobůh
jde se mnou dál na volné noze

opírám hlavu o zeď...

už zase pozdě v touze
opírám hlavu o zeď
posté se snažím vzpouzet
samotě jako droze
která dlouze svírá každý můj sen
dokud nepraskne jak hrozen
z koroze do exploze
z exploze do koroze
vždy o kus sebe větší
praštím se hlavou o zen
než zaječí černý kozel
ať jsem zase rychle z nebe shozen

:srdce se mi zapouzdrí jako naseklý kořen
proč jsme vždy nejvíc moudří po tom, co nejvíc zvořem
a proč námi cloume láska jako zemské desky mořem?:

až se vlna vrátí znova všechny rány v sobě schovám

všechny rány v sobě schovám

všechny rány v sobě schovám...